

MADÁR JÁNOS

KÖZÖS LÉLEGZET

*Érzem a jövőt, kifeszített fémekig
látok. Szíviünket célozzák fényszilánkok.
Szikra pattan, vágyunk a készre.
Paraszak fölé hajlunk, betűvetésre.*

*Megtanít minket a láng jönni
és jönni. Mert vériünket a tűz lassan
– előzőnli. Pernyével telítődik keskeny
résnyire a köz. Megnyílnak – – –*

*az ablakok hunyorgó szemünkhöz.
Kitárulnak előttünk a horizontok
és kutak. Hívnak – –, üzennek értiünk
a gyalogutak. Boldogok vagyunk,*

*tiszta léptünk ha van. Megyünk,
megyünk a dombok halmaiban.
Az ember röghöz kötött sorsában
hisz. Mert itt születik meg utolsó*

*lábnyomunk is. Ebben a lázas létben
elveszítünk szótlán aranyfüstöt és fogat.
Csak állunk, csak féliünk; és a hó
heve fojtogat. Nyakadon, nyakamon*

*erdőcsönd éle. Torkunkig felér
a gallyak gyertyafénye. Gesztenyefa
és lomb lett már dalom. Ágak
magasában örvénylő fájdalom.*

*Arcunkra kegyelmet a végtelen
hulláma terít. — — — Ki őrzi bennünk
a porszem és tenger sziklaéleit?!
A világmindenség kozmikus*

*kövekkel üzen. Elég a Hold
szelíd tüzekeken. A homlokunkig
érő égbolt összefolyik a fénnel.
Megáll minden csillag az utolsó éjjel.*

AKI FÁJNI TUD BENNEM

*Aki fájni tud bennem,
annak arcát csillagok őrzik.
Az ég — — tengerben virraszt
és megdőlt szívemmel elidőzik.*

*Jöhetnek évek, évszakok;
a megdobált fényre fény felel.
Máglyák romolhatatlan hamujában
alszunk, és a hűség hatalmas tűzre lel.*

*Öled eléget, de éjszaka szivárog
a múlandóság fekete résein — — át.
Kirajzolódik tenyerünkben az árnyék,
és hajnal szelídít — — vérünkhöz — — hazát.*

*Új népet szólít minden mozdulatunk,
hisz oly hirtelen tornyosul fölénk a reggel.
Hatalmas fűszálak indulnak — — — ellenünk,
— — — bogarak nyomában visszhangzó sereggel.*

GYÖNGE RÜGYEK

*Mint egy elgurult kavics az éjben,
mint egy elszakadt ing.
Szétdobálva sírnak
--- önfeledt tárgyaink.*

*Emléjük az idő homloka mögött
keres és kutat. De nem lelnek
elárvult bölcsőinkre sem
--- a porlepte utak.*

*Eltévednek gyermekeink,
és lélegzetiünkön --- hullnak át.
Tiszta lángok őrzik
a csillagok labirintusát.*

*Égig lendülnek büntelen
félíg kimondott szavak és vágyak.
A Nap hajszálereiben
megduzzadnak az ágak.*

*Gyöngé rügyek selyme alatt zeng
--- levélnyi dalom.
Március ez még,
és nem forradalom.*